

Meteoriter, metaller & MORD

ANNA HOLST

ULTIMA ESPERANZA BOOKS

Personer och djur förekommande i boken

Selma Larsson, rådman och geolog och make *Max Kob*, konstnär
Hugo Berend, industriledare med egen koncern med sonen *Jan* och
dottern *Maria*

Linnea Stein, arkitekt med dottern *Linda*

Ludvig Widén, professor KTH; hans assistent *Fredrik*

Cissi Winn, tolk, med mamma *Kristina*, sjuksköterska, pappa *Daniel*,
läkare och kusinen *Claus* som är polis

Jasmine med hästen *La Jazz*

Barn i Detektivklubben:

Jocke Norlin – med storebror *Basse*, pappa *Anders*, och mamma *Anna*,
präst; Basses har en häst, *Monster Q*

Ida Ekqvist – med storasyster *Felicia*, pappa *Erik*, hotellägare och
mamma *Vera*, läkare; Idas hund heter *Caesar*

Jen Barese – vars pappa är *flygkaptenen*

Eila och *Isa Sun* – mamma *Astra*, moster *Penelope*

'*Gudfadern*', kaffeexportör med sonen *Boris* och tre hustrur, *Loretta*,
Lizia och *Beata*

Sigrid Jeppson, modedrottning och älskarinna till '*Gudfadern*'

Iris och *Theresa* – Sigrids döttrar

Francois Didot, kaffeimportör med älskarinnan *Jeanette Depré*

Merdhad Verdi, matthandlare, med sonen *Merdhad* och kusinen
Asha, kasinoägare

Poliserna:

Thomas Kiel, Stockholm med assistenterna *Sture*, *Tore* och *Akila*

Neo Petrini, Kinshasa

Jean Deland, Paris

Jerry Parson, Los Angeles

Paul Nmumba, Kigali

Darius Narmer, Kairo

Del 1
Mord och meteoriter

Afrika, Kinshasa, DR Kongo. Söndag, 28 maj.

Det pågick en internationell geologkongress i Kinshasa huvudstaden i Demokratiska Republiken Kongo. Ämnet var gruvbrytning och plattsen vald därför att Kongo har de kanske rikaste mineraltillgångarna i världen.

Nu på söndagen var det 'ledigt'. Selma Larson satt i en jeep som skumpade fram på en gropig och dammig väg. Det var mycket varmt. Selma ville passa på att besöka sin bästa väninna som jobbade på en läkarstation som kirurg. Stationen sponsrades av Läkare utan gränser med syfte att hjälpa våldtäktsoffer som kommit i vägen för soldater i de pågående stamkrigen.

Hennes väninna var mitt uppe i en operation, när de kom fram. En sköterska sa att doktor Eva Blomqvist nog skulle vara klar om en halvtimme.

Läkarstationen var vackert belägen vid en liten sjö, där en grupp kvinnor och barn höll på att tvätta. Selma tog sin kamera och gick ner till stranden. Hon såg att några barn bredde ut färgglada skynken på tork i gräset och gick närmare för att filma. Där stod en korg med stenar som barnen använde för att lägga på plaggen, så att de tunna tygerna inte skulle fladdra iväg i blåsten.

Hon satte sig vid korgen och tog upp en sten. Det var en flat rund sten, vit med ett nätverk av gröna strimmor. Barnen flockades omkring henne. En liten halvnaken svartglänsande pojke tog upp en sten och visade att man kunde böja stenen. Selma trodde knappt sina ögon. Som geolog hade hon stor erfarenhet av stenarter, men det här var något utöver det vanliga.

– Får jag köpa två av dej, frågade Selma på franska, visade upp två fingrar och viftade med ett par hundralappar i kongofranc.

De motsvarade i värde cirka två McDonalds hamburgare.

Den glädjestrålade pojken tog upp två fina stenar med vänster hand. Den högra armen hängde.

Kanske en krigsskada tänkte Selma. Hon strök med handen över pojkens smålockiga, svarta hår.

Afrika, Burundi. Tisdag, 30 maj.

Plötsligt bara händer det. Gudfadern satt i en fätölj och pratade med min mor. Först förstod hon ingenting, men sedan kom hon inrusande till oss och var alldeles vit i ansiktet. Jag förstod direkt, när jag såg far med glansig blick och fradga runt munnen, att något hemskt hade hänt. Nu ligger han halvt förlamad i sin säng med mor och hennes två äldre medhustrur sörjande runt omkring honom.

När far blev barnlös med både den första och de andra hustrun och mor fick mig var det klart från dag ett att jag skulle ta över verksamheten. Visserligen kunde far aldrig riktigt förlika sig med min ljusa hudfärg. Men om hans båda första, svarta hustrur inte fick barn och sedan min vackra, vita mor födde mig, får han väl skylla sig själv.

Jag har fått alla de fina utbildningar, som far aldrig fick, plus en del synnerligen illegala kurser. Men nu är far troligen ur räkningen, trots att han bara är 57 år. Jag ska plötsligt ta över.

Efter min examen för fem år sedan firades jag hemma hos far och hans tre hustrur och fick då den gyllene nyckeln av far. Den är symbolen för att jag blev VD för sfärens nyöppnade kasino i Kinshasa i DR Kongo.

På mitt kasino hittade jag Meg. Hon kom alltid mitt på dagen, eftersom hon var gift med en kongoles och bara kunde komma ifrån, när han var på jobbet. Hon var duktig på poker, men hon höll ändå på att spela bort det arv, som hon fått av en avlägsen släkting i Sverige och dessutom en del av sin förmögne mans pengar.

Vi tycker det är en utmärkt bakgrund, när vi rekryterar, att dom är spelberoende och ständigt i behov av nya pengar. Är dom drog- eller alkoholberoende går det lätt snett.

Ungefär samtidigt rekryterades Joe i Minneapolis av den amerikanska delen av sfären. Han kom alldeles för ofta till vårt kasino i gamla stan i Minneapolis och hade dragit på sig stora spelskulder.

Meg och Joe träffades på en av våra illegala kurser i Hollywood, där dom lärde sig förklädnadskonst och magi. Så småningom blev dom ett par, sedan Megs äkta man kastat ut henne på grund av hennes slöseri med hans pengar.

Sverige, Stockholm. Onsdag, 31 maj.

Den stora internationella miljö- och arvkongressen i Stockholm pågick för fullt. Professor Ludvig Widén hade just avslutat ett anförande om plastmaterialens utveckling. Föredraget hölls i en av de äldsta byggnaderna i Kungl. Tekniska Högskolan. Han stod i korridoren utanför föreläsningssalen. Det surlade och ekade när elever hela tiden strömmade förbi. Han stod med några av de utländska delegaterna och pratade och utbytte mobilnummer.

Då såg han en glad, liten delegat, som pratade livligt med några av hans medarbetare. Hon stod vid en fönsternisch och en ljusstrimma föll så vackert över hennes röda hår. Någonting hände med honom.

– Går det verkligen att bli blyxtkär?

Hon försvann snabbt och han visste inte ens vad hon hette!

Burundi. Onsdag, 31 maj.

Gudfaderns son satt vid faderns sjukbädd och tänkte:

Vi har nyligen satt upp en helt legal fabrik för utveckling av medicinska droger. Vid sidan av arbetar vi med robo-droger och har börjat de första testerna, för att se om vi kan fjärrstyra drogade personer.

Far gillade min nya affärsidé, att utnyttja fullständigt oskyldiga personer som engångskurirer sedan vi drogat ner dem.

Konceptet är att hitta personer, helt oförvitliga, som reser mycket i jobbet och särskilt sådana som ensamma besöker stora internationella kongresser. Jag har lagt märke till att det är ganska vanligt att delegater avviker för privata ärenden någon dag eller två under långa kongresser utan att det märks.

Om någon får en robotdrog från oss och gör en utflykt som drogkurir och sedan återkommer och själv inte märker något, gör kanske ingen annan det heller.

Meg hade spanat in en kvinnlig rådmann på den internationella geologkongressen i Kinshasa. Henne skulle vi försöka utnyttja, som ett första test på min affärsidé. Och så händer detta med far, han blir förlamad och kan knappt tala.

Som far mycket väl vet, tar jag bestämt avstånd från alla våta jobb. Alldeles innan far fick sitt slaganfall, hade han fått en beställning att mörda en professor i Sverige och satt Joe på det. Nu är det jag, som får ta hand om Joe och det ärendet.

Jag gör det för fars skull och det finns liksom inget annat val, den här kunden är alldeles för viktig för sfären. Jag får slå ihop ärendena med rådmannen och professorn och låta Meg och Joe samarbeta. Här gäller det att vara kreativ.

Stockholm. Fredag, 2 juni.

Nu visste Ludvig Widén i alla fall att hon hette Selma Larson. Han hade sett henne vid flera tillfällen under kongressen, alltid omgiven av pratande och skrattande delegater. Han hade också fått lite information om henne av Linnea, som hörde till hans projektgrupp på KTH. I morgon skulle han äntligen få träffa henne. De skulle sitta vid samma bord på kongressens avslutningsmiddag på Operakällaren.

Professor Ludvig Widén hade gjort snabb karriär inom den akademiska världen och det hade varit gott nog.

Nu, vid trettio års ålder, hade hann plötsligt fått upp ögonen för en alldeles speciell kvinna och det fyllde hela hans sinne

Stockholm. Lördag, 3 juni 2017.

Hon gick sakta under de blommande körsbärsträden på Kungsträdgårdens västra sida. Det hade varit en ovanligt lång och seg vinter, men äntligen hade ett överdåd av rosa blommor slagit ut på träden. En ljum kvällsbris gjorde att den tunna klänningen fladdrade.

Stockholm i juni är inte helt fel! tänkte hon och kände en ilning av förväntan inför kvällen.

Vid Molins Fontän såg hon att några av de svenska delegaterna redan samlats. Samtidigt kände hon att någon stack sin arm under hennes.

– Vi är bestämt på väg åt samma håll, sa mannen och gav henne ett bländande leende.

– Jan Berend, MCC, jag hörde ditt inlägg i går.

– Jag förstår inte!

– Ska du inte till kongressmiddan på Operakällaren? Snygg klänning förresten.

– Tack, men..?

– Såg du Selma Larson, vilken snygging hon gick förbi med? frågade Linnea Stein och samtidigt fladdrade hennes glitter- schal till, så att den blev lite blöt av den sprutande fontänen.

– Jag tyckte han var lite lik Emil, en av dina assistenter på KTH. Blankt svart hår men utan hästsvans. Eller hur Ludvig?

Professor Ludvig Widén hörde inte. Han var inbegripen i en het-sig diskussion med två delegater från Lunds stift om symbol värdet i det spektakulära taket på Stockholm Waterfront, där den avslutande kongressdebatten just hade hållits.

– Jag såg inte Selma Larson vid slutdebatten, avbröt han sig.

– Hon verkar älska när det hettar till.

– Nej, hon ville hinna hämta sin aftonklänning på kemtvätten, någonting hon just köpt som second hand, sa Linnea.

Tyst tänkte hon att Selma var säkert hos frissan och bättrade på den röda hårfärgen och lät klippa den nya pagefrisuren.

– Men nu tror jag vi måste röra på oss, så vi inte missar fördrinken, sa Ludvig och tog prästerna om axlarna och började gå.

Den tionde stora internationella miljö- och arvkonferensen hade varit både jobbig och intensiv och jubileumsmiddagen kändes särskilt värd att fira. Nu passade delegater från 24 länder på att leta rätt på intressanta samtalspartner under minglet, innan man blev fast i bordsplaceringen. Ludvig tittade efter Selma, men såg henne inte i vimlet.

– Fredrik kan du kolla om Selma Larson har förirrat sig någonstans? Hon ska ju sitta vid vårt bord.

Fredrik hade sin nya ljusblå examenskostym och håret snaggat. Nybliven civilingenjör och det var hans första kongress. Här gällde det att ha ögonen med sig. Fredrik nappade åt sig ett extra glas bubbel och började tränga sig runt. Ingen Selma. Han gick till personalen i entrén.

– Har ni sett en liten rödhårig delegat i röd klänning, Selma någonting?

– Hennes bricka ligger kvar ”Rådman Selma Larson, Mark- och Miljödomstolen” läste vakten.

– Har du hennes mobilnummer?

– Jag har henne på vår interna lista. Men sorry, hon har skyddad identitet.

– Vi såg henne på väg hit alldeles nyss. Nu är hon försvunnen. Kan det ha hänt något?

– Jag kan själv ringa upp numret, erbjöd sig vakten.

– Nej, bara telefonsvarare, konsterade han sedan signalerna gått fram.

– Konstigt, sa Fredrik, när han hittat tillbaka till deras bord.

Två fransmän, två irländare, Ludvig och Linnea satt redan där. Linnea var inbegripen i en livlig diskussion med de båda fransmännen och långa slingor dinglade i hennes blonda hår, som var uppsatt i en konstfull frisyr.

– Vi såg ju Selma på väg hit, fortsatte Fredrik, och nu är hon försvunnen.

Burundi. Lördag, 3 juni.

Gudfaderns son satt vid fönstret och tittade förstrött på hur deras kaf-fearbetare rörde sig i färgglada grupper ute på gården. Det var kaf-fearbetarna som hade myntat namnet Gudfadern på hans far.

Hans mobil ringde och han reste sig hastigt upp.

– Vad är nu detta? Besked från Meg och Joe att någon annan försöker kidnappa rådmannen rakt framför ögonen på dom. Men jag ger order, att det här får dom bara fixa. Dom hör ju till min inre stab och är tränade på snabba ingripanden.

– Labbet här nere väntar sig att ha testoffret på plats på måndag. Meg och Joe verkade ha förberett allt så väl enligt planerna. Nu måste jag kunna få framföra att allt går bra till far. Jag vill kunna glädja honom med detta, han har inte långt kvar.

Harö. Stockholms skärgård. Lördag, 3 juni.

Hur dum får man vara? tänkte Selma.

Att bara följa med så där utan vidare. Visst lät det helt trovärdigt, när han sa att vi kunde skippa fördrinken på Operakällaren och ändå hinna tillbaka till själva middagen. Att helt plötsligt få möjlighet att ta en fördrink med ikonen Hugo Berend på hans yacht hade känts fantastiskt.

De hade tagit en limousine, som stod på parkeringen utanför Operakällaren och kört en kort bit ut på Blasieholmen, där en tjusig båt låg vid kajen. Hon såg Hugo Berend uppe på flybridgen.

Han vinkade medan Jan hjälpte henne ombord. En sportig tjej hoppade samtidigt i land och fick bilnycklarna av Jan.

Men sen gick någonting fel. Flickan gjorde loss båten och båtmotorn varvade upp.

Och nu satt hon i en lyxig akterpik och båten hade börjat röra sig. Jan Berend hade tagit hand om hennes väska. Sagt att det skulle bli en båttur ut till Harö, där de ville visa henne någonting. Det låg sportkläder på britsen om hon ville byta till någonting mer praktiskt. Sen skulle de bjuda på bubbel. Han hade stängt dörren.

Det här kunde bli farligt. Hon hörde sin mobil ringa utanför kajutan. Selma fick ett infall, tog blixtnabbt av sig klänningen. Rullade ihop det tunna tyget till en boll och tryckte ut den genom en smal vädringslucka i aktern. Sen tog hon på sig de eleganta sportkläderna, knöt sidenscarfen om halsen och satte på sig skärmmössan med KSSS logga. Konstigt att allt är i rätt storlek, tänkte Selma, jag har ju alltid själv så svårt att hitta snygga skor i storlek 35.

Jan knackade på kajutadörren. Hugo Berend kom ner från flybridgen och Jan tog över ratten. Båten hade hunnit en bra bit ut på öppet vatten.

– Välkommen! Hugo Berend log och sträckte fram en välmanikerad hand med ett glas champagne.

– Tack, sa Selma och log tillbaka.

Man kunde bara inte låta bli att besvara ett sånt leende.

– Men om du vill visa mig dina öar i Harö arkipelagen är jag fel person. Ditt ärende ligger på en annan avdelning på Mark- och miljödomstolen.

– Jag vet, sa Hugo Berend. Det är inte därför vi ska till Harö.

Harö. Lördag, 3 juni.

De landade utanför en skogsbevuxen ö, en del av Harö arkipelagen. Hugo Berends fastighet på tio hektar bestod av två öar med ett grunt, smalt sund emellan. På den större ön fanns en gammal fiskarstuga med snickarglädje och en förfallen sjöbod.

Hugo Berend vände sig till Selma.

– Jag har tänkt riva alltihop. Linnea Stein har ritat ett nytt fritids-
hus och en bro över sundet till den mindre ön, sa Hugo Berend. Huset
är en djärv nykonstruktion och har fått Värmdö kommuns gillande.
Men strandskydd och annat elände gör att bygglovsärendet med bron
har hamnat hos er i domstolen.

– Hoppas kläderna är bekväma för nu ska Jan ro över dig till ön
med jollen och ni kan ta er in på ön, det är ganska snårigt. Själv stan-
nar jag och fixar med maten, den är från Operakällarens catering så
det blir nog gott, la han till.

– Toppen, sa Selma.

Hon kände sig lite berusad.

Det här passar min äventyrliga läggning, tänkte hon och klättrade
ner i jollen.

– Far har problem med knäna, han har lagt på sig några kilon för
mycket genom åren, sa Jan medan han rodde dem i land och gjorde
fast vid en liten, skranglig brygga. Vågorna kluckade mot stranden,
havet låg nästan spegelblankt.

De vandrade långt in på ön och fann en skogstjärn omgiven av
höga björkar med nyutslagna, ljusgröna blad. Vattnet blänkte svart och
där flöt vita och gula näckrosor.

– Nu börjar jag fatta vad det rör sig om, tänkte Selma, när hon såg
vad som fanns på stranden.

Stockholm. Lördag, 3 juni.

Det var fortfarande ljumt och nästan ljust ute, när middagen på Operakällaren var över. Försommaren kändes magisk. Ludvig, Linnea och Fredrik ville utnyttja den vackra kvällen och beslöt sig för att vandra utmed kajerna i riktning mot Karlaplan. Därifrån kunde de sedan ta sig till respektive adresser.

De hade bara kommit en liten bit utmed Strandvägskajen, när Linnea ropade till.

– Titta på pojkarna på båten där borta. Storebro 400, näst längs ut. De håller på att dragga efter något rött! Ska vi kolla?

– Det var bara en klänning, som blåsts upp av vinden, brorsan trodde det var en döing, sa en av pojkarna.

– Färgen stämmer, sa Fredrik, och Ludvig genomfors av en rysning. Pojkarna hoppade upp på bryggan med den dyblöta klänningen.

– Låt mig kolla, sa Linnea, tvättmärket kanske sitter kvar.

Hon vred ur klänningen.

– Här står ”Björntvätten Torsvik” och dagens datum. Jag vet att Selma just har tagit time out från sin man och flyttat in i ett av höghusen där!

– Jag springer tillbaka till Operakällaren och kollar om bevakningspersonalen är kvar, ropade Ludvig, som redan var på väg.

– Och ni två, ta med pojkarna och klänningen och kom efter.

–Vårt pass gick på klockan åtta, men vänta så hämtar jag vaktchefen. Vaktchefen kom.

– Peter här, vad kan jag stå till tjänst med?

Ludvig berättade om den mystiska klänningen som flutit i vattnet. Hände det något, som er personal observerade utanför entrén när gästerna började strömma in? En liten rödhårig delegat i röd klänning.

– Vi har satt upp extra övervakningskameror, digitala, sista skriket. Dom kanske kan ge nåt. Men om vi ska väcka upp dagpersonalen, bör vi nog först kontakta polisen.

– Jag ringer polisjouren!

Stockholm. Lördag, 3 juni.

Två polispiķeter dök snabbt upp, samtidigt som Linnea, Fredrik och pojkarna kom rusande.

De fyra poliserna fick en snabb briefing av Ludvig.

– Vi börjar med att titta på övervakningsbilderna, sa kommissarie Thomas Kiel och tog kommandot över kollegerna i den andra polisbilen.

– Sedan tar vi upp anmälningarna.

Alla gick in i vakternas provisoriska lokal inne på Operakällaren.

– Klockan var cirka 19.20 när Fredrik och Linnea såg Selma Larsson nära Molins Fontän, sa Ludvig.

Vaktchefen spolade filmen: 19.22.07. Parkeringsytan framför entrén projicerades på en stor skärm. Limousiner rullade fram mellan en ström av festklädda gäster.

– Där har vi en röd klänning, sa en av poliserna.

– Nej det är irländskan, sa Linnea

– Där är två till, men alldeles för långa, eller?

– Tyvärr, ingenting på det här avsnittet, sa vaktchefen slutligen.

– Men Operakällaren har sin ordinarie kamera på gång borta på hörnet. Digital, men lite äldre modell än vår, sa han sakkunnigt.

Kommissarie Kiel gick för att begära fram filmen från restaurangens egen vaktpersonal.

– Nu ska vi se!

19.22,32. Limousiner svängde in och gäster gick mot ingången.

Det tycktes vara precis samma scenario fast ur en annan vinkel.

– Men står det inte en limo parkerad där i bakkanten? sa en av poliserna.

– Titta här kommer hon! Fredrik ropade till.

– Det ser ut som om hon stiger in i limon. Nu kör dom iväg.

– Jag kontaktar åklagarjouren så att vi kan få beslagta de här filerna, sa Thomas Kiel och började ge order.

– Gå in till kongressledningen och få en kopia av gästlistan. Be dom komma ut och kolla här på datorn om dom kan identifiera gäster, som syns samtidigt som limon. Sen får vi snabbt jaga upp vittnen innan dom reser åt alla håll. Så fort vi får filerna får vi fixa förstoringar av

aktuella sekvenser. Vi får kolla med dagskiftet hos bevakningsbolaget i morgon om dom såg limon. Dessutom måste vi kolla med chaufförerna på hyrbilarna. Troligen är dom flesta bilarna inhyrda av kongressen från Avis eller något sånt.

– Lägg rådmannens klänning i en bevispåse, sa Thomas till kollegan i sin bil. Vi får försöka få tag på någon att höra på Björntvätten i morgon bitti, trots att det är söndag.

– Och nu till den preliminära polisanmälan.

– Vad heter ni pojkar?

– Sebastian Norlin och lillbrorsan heter Joakim. Men alla säger Basse och Jocke.

– När såg du först vad du trodde var en döing, Jocke? frågade Thomas.

– Jo, något rött uppblåst lägg och flöt en bit ut. Sen kom det närmare vår båt. Basse tog fram båtshaken. Och då kom det här gänget springande på bryggan, sa Jocke och pekade på Ludvig, Fredrik och Linnea.

– Tror ni vi får hittelön? frågade Jocke förhoppningsfullt. Han var nio år.

– Båten måste väl inte ligga kvar? frågade Basse. Pappa sa att vi drar till Seglarhotellet vid elvatiden i morgon för studentfesten i Sandhamn sen på kvällen.

– Hoppa in i våra bilar så kör vi till båten. Det är så ljust att vi kan fotografera och ta en första titt. Det kan vara folk uppe fortfarande, som har sett nåt. Sen tar vi resten av anmälningarna på polisstationen.

Sandhamn. Måndag, 5 juni.

Det var tidig morgon. Två cyklande flickor lyste vitt i den trolska tallskogen vid Trouville.

Bredvid dem hoppade en engelsk springer spaniel.

– Skönt att ta ett dopp, man känner sig lite seg efter allt firande, sa Felicia. Vi hoppar från klipporna som i går.

Felicia hade lagt sig att sola på ett badlakan med studentmössan bredvid sig och det ljusa håret utspritt som en gloria. Lillasystemen sprang utmed stranden och kastade pinnar till hunden. Just när Felicia höll på att somna kom lilla Ida tillbaka.

– Men vad har du på fötterna? frågade Felicia och reste sig på armbågen.

Ida, nio år, kom stolpande i högklackade skor.

– Jag såg dom redan i går, sa Ida. Sandalerna låg i en skreva där borta. Titta vilka färgglada stenar. Någon flicka måste ha glömt dom.

– Får jag kolla! Små, men absolut inga barnskor. Minst tvåtusen spänn, om jag får gissa. Hur kan nån bara glömma så dyra grejer?

– Vi tar med dom till Seglarhotellet, tyckte Ida. Skorna kan tillhöra nån gäst som redan har åkt.

– Absolut, sa Felicia, vi ska ju ändå dit på brunch om en stund. Norlins bjuder på eftersläckning!

Stockholm. Måndag, 5 juni.

Klockan var 09.32. Det ringde på kommissarie Thomas Kiels mobil.

– Jag ringer från Mark- och Miljödomstolen. Rådman Selma Larsson skulle deltagit i morgonmötet 9.00. Hon kom inte. Ingen svarar på hennes mobil. Vi ser i SvD:s nätupplaga att hon befaras försvunnen. Har polisen fått fram något nytt?

– Vi har kollat klänningen som flöt i vattnet på lördagsnatten, svarade Thomas. Den tillhör verkligen rådmannen. Limousinen hon försvann i är inte påträffad, men mannen som steg in i bilen tillsammans med rådmannen är identifierad som Jan Berend. Han deltog i kongressen, men uteblev också från middagen på Operakällaren.

– Ska vi efterlysa henne? fortsatte Thomas. Det är lite komplicerat eftersom hon har skyddad identitet.

– Skyddet beror på ett pågående mål här på domstolen, som gör att hon kan bli utsatt för fara.

– Då avvaktar vi några timmar, sa Thomas. Nej, vänta, jag får just upp ett internmeddelande. Vi har spårat Jan Berend till Los Angeles! Vi återkommer!

Kommissarie Thomas Kiel avslutade samtalet.

Stockholm. Måndag, 5 juni.

Thomas Kiels kollega räckte över sin mobil till honom.

– Jag har Jan Berends nummer på displayen. Jag fick nyss tag i hans sekreterare hos koncernledningen i Göteborg. Hon upplyste om att han är i Los Angeles. Dom hade lämnat Sandhamn sent på söndagskvällen efter systemens studentfest på Seglarhotellet.

– I Los Angeles? frågade Thomas och kände sig dum.

– De tog ett privatplan. Det går på många sett mycket snabbare än med dom stora flygjättarna. Tänk bara på hur lång tid boarding tar med massor av människor och handbagage. Och jorden snurrar. Man vinner nio timmar i tidsskillnad till Los Angeles. Tryck nu fram numret!

– Hej, sa Thomas. Detta är kommissarie Thoma Kiel, Östermalmspolisen. Vi söker rådmän Selma Larson.

– Men hon är inte med oss. Far och jag lämnade av henne i Sandhamn i lördags kväll. Hon tog sista båten till Stockholm.

– Hon är försvunnen, sa Thomas. Ingen har sett henne sedan ni tog en limo utanför Operakällaren i lördags.

– Men det låter otroligt, sa Jan och hans röst gick upp i falsett.

– Var snäll och redogör för vad ni och rådmannen gjorde under lördagskvällen. Så noga som möjligt!

Thomas tryckte på högtalar- och inspelningsfunktionerna. Jan började berätta en historia.

Sandhamn. Måndag, 5 juni.

Efter brunchen på Seglarhotellet satte sig Basse Norlin, Felicia Ekqvist och Maria Berend i Norlins båt Storebro 400. Den låg dubbel-parkerad vid den överfulla bryggan utanför hotellet. De småpratade lojt och kollade på folket i övriga båtar. Ida och Jocke lekte med hunden på kajen. Efter en stund satte de sig med de andra.

– Igår var det nästan att vi fiskade upp en döing, skröt Jocke för Ida. Sen berättade han om den röda finklänningen och hur spännande det var att bli förhörd av riktiga poliser.

Ida ville inte vara sämre.

– Gissa vad jag och Felicia hittade i Trouville i morse! Ett par jättedyra skor med ädelstenar! Vi lämnade in dom här i receptionen. Fast det var egentligen Caesar som nosade upp dom. Hon klappade hunden.

– Inte ädelstenar, Ida, sa Felicia.

– You never know! Jag skulle också vilja titta, sa Maria. Kom Felicia så går vi in och kollar.

– Var festarrangemangen till belåten? frågade receptionisten samtidigt som hon visade skorna för Maria Berend.

– Absolut! sa Maria. Smala band med slipade röda stenar på slejfar-na. Men dom är nog syntetiska.

Samtidigt tänkte hon, det måste vara ett nytt mode. Rådmannen, som hon sett på landgången till pappans båt i lördags hade haft likadana.

– Ingen har frågat efter skorna ännu, sa receptionisten.

Maria och Felicia gick ut till båten igen.

Maria, som var en sportig tjej, föreslog nu att alla skulle ta en joggingrunda.

–Va jobbigt, sa Basse.

Han var den enda, som fortfarande hade studentmössan på sig. Han vände den bak och fram.

– Ta med dig gitarren Basse, så kan vi spela lite hemma hos oss efteråt, föreslog Maria.

– Okej då, sa Basse och reste sig motvilligt.

Stockholm. Måndag, 5 juni.

Kommissarie Thomas Kiel stängde inspelningen.

– Hur trovärdigt tycker du att det här lät? frågade han poliskollegan Sture Karlsson.

– Att limon och yachten tillhör Berendkoncernen är ju lätt att kolla, så det stämmer nog.

– Vad han berättade om själva resan kan vara sant eller inte. Det viktiga är att ta reda på om rådmannen var med på Waxholmsbåten och vart hon sen tog vägen. Jag börjar med att kolla med Waxholmsbolaget, sa kollegan.

Thomas Kiel var en stor och glad ung man, nybliven poliskommissarie, duktig skytt och hade just gjort slut med sin senaste flickvän.

Han hade nu bildat en arbetsgrupp för utredningen av försvinnandet, där alla poliserna var under 30 år utom ankaret Sture Karlsson, en trygg norrlänning.

– Jag talade i går med hennes man, skulptören Max Koh, sa Thomas. Till att börja med förnekade han bestämt att det var slut mellan honom och Selma. Vi ryker ihop med jämna mellanrum, sa han. Han håller på med en skulpturgrupp och hade just fått hem ett provex från KTH framställd på deras 3d-printer. Han är med i professor Ludvig Widéns projekt om ny materialteknik.

– Selma hade kommit in i Max Kohs ateljé på fredags kvällen och plötsligt haft synpunkter på hans jobb. Hon tyckte att skulpturen överskred gränsen till vad som är tabu och mycket annat. Klart jag blev förbannad, hade Max Koh sagt. Sen hade hon slängt ner lite kläder i sin kabinväska och rusat ut genom dörren.

Hon hade flyttat hem till Eva, bästa väninnan. Just nu var väninnan i Kongo på en läkarstation så hennes lägenhet på Lidingö stod tom. Eva Blomqvist jobbar som kirurg för Läkare utan gränser.

– Jag fick Selma Larsons och Eva Blomqvists mobilnummer, sa Thomas och Max Koh har mejlat ett par bilder av rådmannen.

– Åklagaren har gett sitt okej till att vi får gå in i lägenheten, sa Thomas till kollegan Sture Karlsson. Vi har fått tag i förvaltaren av fastigheten och teknikerna är på väg för att möta honom. Dom har svårforcerade säkerhetsdörrar i byggnaden med den nya typen av elek-

troniska kodlås. Förvaltaren har vad som motsvarar gamla tiders huvudnyckel.

– Vi håller också på att kolla Jan Berends roll i koncernen och eventuella samband mellan honom och Selma, sa Tore Klint, en annan kollega i utredningsgruppen.

Stockholm. Måndag, 5 juni.

Professor Ludvig Widén ringde kommissarie Kiel. Han hade inte kunnat sluta att tänka på Selma, trots att han var mitt uppe i det stora KTH-projektet med 3D-printers och ny materialteknik.

– Vi har ingenting konkret ännu om rådmannens försvinnande, svarade Thomas. Vad vi vet är att hon följde med Jan Berend på en båttur och enligt uppgift sedan steg på sista Waxholmsbåten från Sandhamn.

– Kan det vara jobbrelaterat? passade Thomas på att fråga profsorn.

– Jan Berend är också utbildad geolog liksom Selma Larson, svarade Ludvig. Berendkoncernen är en av sponsorerna till det gemensamma KTH- och Chalmersprojekt som jag just jobbar med. Jag känner inte Jan personligen, men jag kollar med mitt team om dom har några idéer. Det är mycket pengar och knivskarp konkurrens i såna här projekt. Men att rådmannen skulle vara inblandad känns osannolikt.

Eller är det inte det? tänkte Ludvig oroligt.

Sandhamn. Måndag, 5 juni.

Maria Berend och det lilla gänget satt på en klippa vid Trouville på Sandhamn. De hade varit ute och simmat. Vattnet var kallt. De hade varit i sjön alldeles för länge och satt nu och huttrade och värmdes i solen. Sedan sprang Ida och Jocke omkring med hunden på klipporna och skattletade.

– Här var det som Caesar nosade upp skorna, sa lilla Ida.

– Tänk om tanten har drunknat eller nått, sa Jocke som hade livlig fantasi. Kom så snokar vi runt.

– Här ovanför är ingången till en gammal bunker, sa Ida. Jag vet hur man öppnar dörren.

Hon hade lekt där många gånger. Familjen hade sitt fritidshus på ön.

– Va spännande! sa Jocke och de kröp in.

– Titta, sa Jocke och höll upp ett färskt bananskal. Här har det varit fler än vi. Och alldeles nyligen!

Stockholm. Måndag, 5 juni.

Fredrik och Linnea kom in i professor Ludvig Widéns tjänsterum på KTH. Båda deltog på olika sätt i hans projekt. De fick flytta undan böcker och papper från stolarna för att kunna sätta sig. Ludvig själv satt på bordsändan av det överbelamrade bordet och dinglade med benen.

– Polisen frågade mig just om rådmannens försvinnande kunde ha nått med vårt projekt att göra, sa Ludvig. Hon försvann ju med Jan Berend. Han och pappan Hugo Berend sitter i ledningsgruppen i Berendkoncernen som sponsrar oss.

– Jag har förstått att dom sponsrar oss därför att det passar in med ett hemligt projekt, som koncernen jobbar på i Göteborg, sade Linnea.

– Säkert nånting med bilar, gissade Fredrik.

– Selma är både jurist och geolog. Men hon jobbar ju på Mark- och Miljödomstolen. Så vad skulle det vara för samband?

– Kan det ha att göra med hennes man, Max Koh. Han experimenterar ju med våra nya material i sina skulpturer, fortsatte Linnea som var arkitekt och också provade de nya materialen i sina husprojekt.

– Möjligt, sa Ludvig och sen tänkte han på Selma igen.

En förläst professor som han borde inte vara intressant för Selma som hade den karismatiska Max Koh att jämföra med. Och ändå hoppades han. Han visste inte på vad.

Lidingö. Måndag, 5 juni.

Teknikerna ringde kommissarie Thomas Kiel, som var ute på stan med sin tjänstebil och just hade stannat för rött.

– Vi har gått in i lägenheten och förvaltaren står och väntar i hallen. När vi gav honom åklagarbeslutet sa han: Men det har jag ju redan fått. Det fick jag av den kvinnliga motorcykelpolisen som var inne i lägenheten vid halvtiotiden. Hon presenterade sig som Sofi, Östermalmspolisen.

Sedan visade förvaltaren upp exakt samma papper. Polisen hade sagt att dom måste kolla om någon fanns i lägenheten. Hon kom ut efter fem minuter, sa att det var tomt och tackade mycket vänligt. Sen hörde han hur motorn startade och motorcykeln körde iväg.

– Det låter inte bra, sa Thomas. Ta ’polisens’ signalement av förvaltaren. Nån måste ha gått in och kapat mejlet som gick från åklagarjouren till Östermalmspolisen i morse och sen printat ut ett eget ex. Mc-polisen måste ha haft ett ärende. Har ni några idéer om vad hon kan ha letat efter?

– Det finns en kabinväska med rådmannens namn. Lite kläder, som verkar vara i hennes storlek. Under huvudkudden hittade vi en handväska med kvitton, kontoutdrag och annat smått. Varför lägger man en väska som bara innehåller kرافs under huvudkudden? Vi gissar att hon tog med plånbok och mobil i en finare väska till festen, men lämnade kvar passet.

– Vi får kolla med flygplatserna. Hon kan möjligen ha förts iväg utomlands, sa Thomas.

– Försök nu säkra hennes DNA och fingeravtryck som vanligt, sa han till teknikerna.

– Hennes tandborste står i badrummet, så det ordnar sig.

– Bra, sa Thomas, sedan ringde han upp sin närmaste kollega Sture Karlsson och bad denne kolla flygplatserna.

– Rådmannen kan ha blivit bortförd utomlands.

Kinshasa. Måndag, 5 juni.

Gudfaderns son stod i tankar inne på sitt kasino i Kinshasa och iakttog spelet.

Meg Lind och rådmannen som är drogad till max, är nu på väg hit till Afrika för fortsatta tester på vår drogfabrik. Det ska bli spännande att se hur våra skickliga läkare och ergonomer klarar detta. På Arlanda var det tydligen ganska kritiskt trots att Meg hade fixat boarding-cards i förväg. Hon höll sig osynlig, medan rådmannen som en zombie passerade säkerhetskontrollen med en kabinväska. Sen hjälpte Meg henne diskret till rätt gate och satt i planet strax bakom. Att sedan förflytta sig på Schiphol och göra sig osynlig var tydligen betydligt lättare.

Joe Smith körde tydligen tillbaka den lånade båten redan i går kväll och har sedan haft span på en lämplig annan delegat att låna identiteten av, en engelsk professor, som skulle resa hem idag.

Den engelske delegaten hade sin fru med sig och de tycks ha shoppat loss ordentligt före resan nu i dag. Det var tydligen inga problem att ta hand om engelsmannens ID-kort i röran vid bagageinlämningen på Arlanda.

Stockholm. Tisdag, 6 juni. Sveriges nationaldag.

– Efterlysningen gick ut i går eftermiddag. Ingen lösensumma är begärd. Nu får vi göra en ny noggrann genomgång av samtliga papper vi har i ärendet, sa kommissarie Kiel till sin arbetsgrupp vid morgonmötet.

–Vi måste vända på varenda sten. Har vi kollat tillbaka i tiden vad Selma Larson gjorde, säg den sista månaden, innan hon försvann? Och jag tror att Jan Berend sitter inne med mycket mer än vad han har delgett oss.

– Selma Larson var på en internationell geologkongress i Afrika veckan innan hon försvann, sa en av kollegerna.

– Ingenting konstigt med den, vad vi har fått fram hittills.

– Väninnan, kirurgen, som lånat ut lägenheten, har hört av sig. Hon är jätteorolig och flög hem i natt. Jag har hennes mobilnummer, sa en annan av kollegerna.

– Jag tar det, sa Thomas. Under tiden får ni kolla alla vittnen på nytt. Gå igenom allt vi har och sätt igång att spåna!

Stockholm. Tisdag, 6 juni.

Basse Norlin, nybliven student, och hans lillebror Jocke var kallade till förnyat förhör på Östermalms polisstation. Norlins båt Storebro 400 var nu tillbaka på gästbryggan vid Strandvägen och polisstationen låg bara några kvarter bort. Jocke såg med förtjusning att alla hade blå polisuniformer precis som på film.

Pojkarna fick berätta samma historia igen om den försvunna klänningen. Poliserna vände och vred på frågorna utan att någonting nytt kom upp. Förhör med andra båtägare på Strandvägsbryggan hade heller inte gett något nytt.

När de skulle gå sa Jocke plötsligt.

– Det var konstigt med bunkern.

– Vad för bunkern, berätta! sa polisen som hette Tore Klint och ledde förhöret.

– Den ligger alldeles ovanför där Ida hittade skorna med röda ädelstenar och tanten kanske drunknade.

Polisen vände sig till Basse.

– Vilka skor och vilken tant? Nu får du försöka förklara vad din lillebror pratar om!

Basse och Jocke berättade i munnen på varandra om bunkern, där någon just varit och om skorna, som lämnats in på Seglarhotellet och ingen frågat efter.

Efter det pojkarna gått sa Tore Klint som lett förhöret till kollegan Akila Jin.

– Det verkar långsökt, men vi åker ut till Sandhamn och kollar. Thomas sa att vi skulle vända på varenda sten och Selma Larson måste ha förts iväg någon annanstans om hon inte gick ombord på Waxholms-båten. Så varför inte?

Sandhamn. Tisdag, 6 juni.

En tekniker och de båda poliserna, Tore Klint och Akila Jin, tog omgående en omälad bil till Stavnäs Vinterhamn och därefter en taxibåt till Sandhamn. De hade fått tag i både Maria Berend och systrarna Felicia och Ida Ekqvist och hade gjort upp om att möta dem på Seglarhotellet klockan två.

– Har du varit i Stockholms skärgård, Akila? frågade Tore och la sin stora hand på Akilas axel.

– Nej, jag rekryterades ju helt nyligen till er. Innan hade jag fullt upp med att lära mig svenska och gå påbyggnadskurser på polishögskolan.

Akila Jin kom från Kairo. Hon hade gyllenbrun hy, svartglänsande hår uppsatt i en knut i nacken och de kortaste kjolar och högsta klackar som polisens klädkod medgav.

Taxibåten stannade framför Seglarhotellet och de bad båten vänta. De gick in i Seglarhotellet där Maria Berend och systrarna Ekqvist väntade.

Ungdomarna hade cyklarna med sig och Tore, Akila och teknikern fick låna cyklar av Seglarhotellet. De gav sig av till Trouville och teknikern kollade DNA-spår i bunkern medan poliserna undersökte stranden.

De återvände till Seglarhotellet och kollade skorna som fortfarande fanns i hotellets reception. Ingen hade frågat efter dem. Maria Berend passade på att berätta att hon sett likadana skor på Selma Larson, när rådmannen gick ombord på pappans båt på lördagskvällen. Poliserna tog genast de röda aftonskorna i beslag för närmare analys.

Kinshasa DR Kongoi. Tisdag, 6 juni.

Gudfaderns son satte sig att spela vid ett av roulettborderna i sitt kasino i Kinshasa, men utan att egentligen bry sig om spelet medan han oroligt funderade vidare.

Joe Smith är nu kvar ensam i Stockholm för att klara sitt uppdrag med professorn. Få se hur det går. Han kommer att föra professorn till Djurö som ett första steg. Meg Linds fritidsbus har verkligen visat sig användbart. Både när dom hade rådmannen där medan dom väntade på att resa till Arlanda för vidare transport hit till Afrika och nu när professorn ska 'försvinna'.

Men det blir svårare nu när Joe Smith är ensam. Jag får fixa någon av sfärens agenter i Stockholm att hjälpa Joe. Han behöver en annan bil och en chaufför.

Jag ringer Katty. Hennes lilla hotell i Gamla stan i Stockholm och stora kontaktnät brukar vara mycket användbart.

Lidingö. Tisdag, 6 juni.

Kommissarie Thomas Kiel och kirurgen Eva Blomqvist hade just träffats på uteserveringen till det fashionabla lilla Princess konditori på Lidingö utanför Stockholm. Eva vände sitt solbrända ansikte mot Thomas och rynkorna visade hur orolig hon var.

– Jag blev alldeles skräckslagen, sa Eva. Jag såg på TV att Selma var försvunnen och sists sågs när hon steg på en Waxholmsbåt från Sandhamn. Hon är min bästa vän. Jag lyckades få ledigt och kom hem i natt.

– Selma kan väl inte ha drunknat? Hoppat överbord på den där båten? Det var mer än vanligt trubbel med Max. Hon fick koderna till min lägenhet borta vid Torsvik här på Lidingö och flyttade in där fredags kväll, fortsatte Eva.

– Jan Berend svär på att han lämnade rådmannen i kön till båten på Sandhamn i lördags kväll. Vi har lagt mycket tid på att kolla båtresan. Det har inte gått att reda ut om hon verkligen löste biljett på båten. Man betalar ofta alldeles innan man stiger av och en vakt står vid landgången och tar biljetterna. Vi har kollat biljetterna, som vakten tagit emot, efter fingeravtryck och visat bilder för personal och dom resenärer som gått att få tag i. Utan resultat.

–Vi har också kollat båtresan från Blasieholmen, där hon steg på Berends yacht och färden till Sandhamn både via båtens GPS och logg och rådmannens mobil, fortsatte Thomas. Yachten landade vid KSSS specialbrygga 21.30 och det är bara ett par hundra meter från Waxholmsbolagets brygga där sista kvällsbåten avgick 22.00. Sen dess finns inga spår vare sig av henne eller av signaler från hennes mobil.

– Träffade du Selma Larson när hon var på geologkongressen i Kinshasa? frågade Thomas.

– Ja, hon kom till läkarstationen på söndan. Jag höll just på med en akut operation på en kvinna som blivit våldtagen av gerillasoldater efter det att dom dödat hennes man. Hon och barnen bor nu ensamma djupt inne i bushen.

– Hände det något som kan hjälpa oss att förstå vart hon tagit vägen? frågade Thomas.

– Det var bara ett kort besök. Vi tog en kopp te i min bungalow.